

Marc Cameron

Tom Clancy
Rode winter

A.W. Bruna Uitgevers

November 1985

De McDonald's in de Clayallee leek een onwaarschijnlijke plek voor spionage. Dan kon je net zo goed in Woolworths proberen over te lopen.

West-Berlijn, bewaakt door twaalfduizend geallieerde troepen en omringd door een half miljoen soldaten van het Warschaupact? Daar zou overlopen logisch zijn. De donkere, besneeuwde holten in het bos Grunewald, zo'n tien kilometer van de Muur en op een steenworp afstand van het hoofdkwartier van de Berlin Brigade? Zeker.

Ruby Keller, negenentwintig en single, had overheidsbeleid gestudeerd aan de universiteit van Maryland en begon nu onderaan de ladder als agent van de Diplomatieke Dienst. Ze was nieuw op het ministerie van Buitenlandse Zaken en hield zich bezig met visa-aanvragen, kwijtgeraakte paspoorten en allerlei andere onbenullige zaken waar Amerikanen mee te maken kregen als ze West-Berlijn bezochten. Ze gaf het nooit toe tijdens haar dagelijkse telefoongesprekken met haar moeder, maar een onevenredig deel van haar werkdag bestond uit koffie halen voor al die goeie ouwe jongens van deze afgelegen buitenpost van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Iedereen had haar verteld dat ze onder een microscoop zou liggen en in de gaten zou worden gehouden door aller-

lei drieletterige overheidsinstanties, Russen die haar zouden willen overhalen om te gaan spioneren, en Amerikanen die haar daarvan zouden willen weerhouden. Gek gedoe voor een boerenmeid uit Indiana. De McDonald's in de Clayallee (het eerste restaurant in Duitsland met een drive-throughraam) leek veilig, zoals thuis, lachwekkend ver van alle internationale intriges vandaan.

Keller stampte met haar voeten toen ze vanuit de kou binnenkwam en schudde de sneeuw van haar jas. Het was laat, na tien, maar haar inwendige klok stond nog afgesteld op de tijd in Washington D.C., waar ze een opleiding van achttien maanden achter de rug had, en haar lichaam dacht dat het nu zo'n beetje etenstijd was.

Ze had er vijftien minuten over gedaan om vanaf haar appartement in de buurt van het consulaat hierheen te lopen en moest haar ogen toeknippen tegen het felle tl-licht. Het was bijna niet te geloven dat ze nog in Duitsland was. Deze hele tent had rechtstreeks vanuit haar geboorteplaats Evansville getelepoteerd kunnen zijn. Ze bestelde een Hamburger Royal (een Quarter Pounder, maar dat paste hier niet in het metrische stelsel) en frietjes. De milkshakemachine was kapot.

Ruby was gewend aan kille winters en had onderweg overwogen om buiten te eten, maar het bleek een beetje te koud voor zoveel avontuur. Dus ging ze aan een tafeltje bij het raam zitten, nam een hap van haar broodje – precies hetzelfde als thuis – en ging mensen kijken.

Het eetspitsuur was allang voorbij, maar Europeanen eten laat, en soldaten aten de hele tijd. De jonge mensen achter de toonbank spraken Engels, net als negentig procent van de klanten, grotendeels soldaten of burgermedewerkers van het Britse of Amerikaanse leger. Ruby sprak Duits, heel goed zelfs, maar had gehoopt dat ze veel meer

zou kunnen oefenen. De overgrote meerderheid van de Duitsers die ze sinds haar komst had ontmoet sprak Engels. Ze keken haar gewoon wezenloos aan als ze ook maar probeerde *Deutsch zu sprechen*. Met alle gesprekken over nieuwe Amerikaanse films en opgevoerde V8-motoren die ze om zich heen hoorde, zou ze zo vergeten dat ze midden in het communistische Duitsland zaten.

Diplomatieke veiligheidsagenten van Buitenlandse Zaken hadden haar er al voor gewaarschuwd voordat ze uit Washington was vertrokken. De Hauptverwaltung Aufklärung – de HVA, de contraspionage-afdeling van de gevreesde Stasi – ging ervan uit dat ieder individu bij het consulaat in Berlijn een spion was. De CIA deed niks om de Oost-Duitsers van dat idee af te brengen, aangezien die daar extra arbeidskrachten aan verspilden. Afgaand op wat Keller gelezen had, maakte dat weinig uit. De Stasi ronselde zo ongeveer iedereen in het land voor hun organisatie, zodat ze een vrijwel onbeperkte aanvoer van personeel hadden voor het bespioneren – meestal van elkaar.

Surveillance was een uitgemaakte zaak. Je kon er rustig van uitgaan dat elke ruimte en elke telefoon buiten het consulaat werd afgeluisterd; als het niet door de HVA was, dan wel door de West-Duitse inlichtingendienst, de BND. Ruby, die als kind in Indiana een beschermde jeugd had gehad, vond het allemaal heel fascinerend.

Mensen noemden de situatie waarin ze nu leefden een Koude Oorlog en dat klopte voor het grootste deel ook wel, maar als het tot een uitbarsting kwam, zou het er heel heet aan toegaan. De spanningen tussen Oost en West waren op hun ergst sinds de Cubacrisis. Elke maand werd de 'oorlogsknoop' waar Chroesjtsjov in zijn brief aan Kennedy voor had gewaarschuwd steeds strakker aangetrokken, tot het leek alsof hij niet meer kon worden losgemaakt zonder

geweld. Pershing II-raketten die in heel Europa in de aan-slag stonden, Amerikaanse vliegtuigen die over omstrede eilanden vlogen, om nog maar te zwijgen over het Strategic Defense Initiative van de president: dat alles maakte de Sovjetburgers zenuwachtig en bezorgd over hun toekomst. De roebels die waren gebruikt om satellietstaten overeind te houden, werden nu herbestemd voor raketten die bedoeld waren voor het afwenden van de kapitalistische dreiging van de Grootste Vijand: de Verenigde Staten. Daardoor zat Oost-Duitsland nu met een slinkende schatkist en slechts weinig middelen om de weggevalen Sovjetsteun te vervangen. Iedereen was gespannen.

Twee jaar eerder had een Soechoj Soe-15-straaljager een KAL-burgervliegtuig uit de lucht geschoten toen dat onderweg van Seoel naar Anchorage in Alaska per ongeluk in Sovjetluchtruim terechtkwam, waarbij tweehonderdnegen-enzestig mensen om het leven kwamen. Keller had de foto van de aangespoelde schoenen van de slachtoffers, die in het tijdschrift *Life* stond, bewaard als herinnering aan de Russische wreedheid. Nog maar enkele maanden geleden was een soldaat uit het Amerikaanse leger gedood nadat Sovjetroepen het vuur op hem hadden geopend omdat hij in de buurt van Potsdam foto's van een militaire basis maakte. Van beide zijden volgden verkenningsmissies. In het Oosten kon daar de doodstraf op staan.

Ruby's moeder vond het afschuwelijk dat haar kleine meisje had besloten zich naar de plek te wagen die in het avondnieuws vaak werd aangeduid als Ground Zero. Maar voor Ruby was dat juist de vlam waartoe ze werd aange-trokken.

De reisafdeling van Buitenlandse Zaken had haar naar Bonn laten vliegen voor haar eerste briefing, en daarna was ze met de trein dwars door het Oost-Duitse platteland naar

Berlijn gereisd. Het grootste deel van de rit was 's nachts geweest, maar ze was te opgewonden geweest om te slapen. Ruby Keller, violist uit het Midwesten, beleefde ineens dingen die zo uit een spionageroman konden komen, onmogelijke missies. Een angstwekkend avontuurlijke plek met nauwe, rokerige treinwagons en bruuske politieagenten aan wie kennelijk tegelijk met hun dagelijkse dosis communisme ook een voorraadje norske blikken werd verstrekt.

Die indruk wekte de geüniformeerde TraPo, of agent van de Transportpolizei, in elk geval wel, met zijn hoge pet en bosbesblauwe uniform. Maar haar vooroordelen werden meteen de kop ingedrukt toen hij haar diplomatieke paspoort bekeek en haar de vijftwintig *Deutsche Mark* terugbetaalde die ze oorspronkelijk had neergeteld om de DDR binnen te mogen. Diplomaten, legde hij met een vlotte glimlach uit, waren vrijgesteld van dat bedrag.

De nacht maakte plaats voor de ochtend en voor de groezelige mistgordijnen van de alomtegenwoordige Oost-Duitse bruinkool. Zo rook het hier, was haar waarschuwend verteld: naar ligniet en verrotting. In Bonn of op het West-Duitse platteland kon je eraan ontsnappen, maar hier in Berlijn, dat er aan alle kanten door omringd was, bestormde de mistroostige wanhoop van het Oosten de Muur als een belegering, en de geur zweefde eroverheen.

De deur van de McDonald's ging open en Ruby schrok op uit haar overpeinzingen door een vlaag ijskoude lucht en een pratend groepje Amerikaanse militairen. Ze at haar broodje op, ging staan en hing haar tas over haar schouder. Het zou geweldig zijn om lekker onder haar door de overheid verstrekte dekens te kruipen en een boek te lezen terwijl de radiator haar in slaap tikte en rammelde.

De kou prikte in haar neus toen ze uit de felle verlichting van het restaurant stapte en in een rustige, bosrijke zijstraat

stond, vlak bij de bredere hoofdweg, de Clayallee. Tientallen voetgangers, allemaal stevig ingepakt tegen de kou, liepen af en aan naar de omringende legerappartementen, pratend en lachend. De Britten hadden zo'n cool accent...

Op weg naar de hoofdstraat was Keller net langs een straatlantaarn gelopen toen ze hoorde dat er opschudding ontstond op het parkeerterrein links van haar, een plotse linge stilte, alsof de mensen niet konden geloven wat ze zagen.

Voordat ze zich kon omdraaien om op onderzoek uit te gaan, beukte er iets zwaars tegen haar schouder. De stoep was glad door de aangestampte sneeuw en haar voet schoot onder haar weg, waardoor ze plat op haar rug terecht kwam en alle lucht uit haar longen werd geperst. Ze herinnerde zich dat ze ergens had gelezen dat je hard moest uitblazen om weer adem te krijgen. Leuke theorie, maar het enige wat ze kon uitbrengen was wat piepend gekras.

De man die tegen haar op was gebotst, was naast haar op de grond beland. Hij vloekte in het Duits en krabbelde overeind, nu met haar tas in zijn handen.

Ruby rolde op haar zij en voelde zich net een zeehond die over het ijs ploeterde. Ze probeerde te schreeuwen en er kwam slechts een zielig kreetje uit haar mond, maar dat maakte niet uit. Verschillende voorbijgangers hadden gezien wat er gebeurd was en overmeesterden de jonge man door hem in een wirwar van vuisten en voeten naar de grond te werken. Proberen de tas van een vrouw te jatten in het bijzijn van een stel soldaten met heimwee was gedoemd te mislukken. Ook burgers bemoeiden zich ermee; mannen, vrouwen en zelfs een paar tienermeisjes. Iemand schreeuwde dat de politie moest worden gebeld. Een leger-sergeant met een babyface pakte haar tas van die schoft af en bracht hem naar haar toe. Hij lachte naar haar – zo'n

glimlach waaruit sprak dat hij zijn pet zou aantikken als hij die had gehad – en vroeg of alles in orde was terwijl hij haar overeind hielp.

‘Ik vind het vooral gênant,’ zei ze. Ze veegde de sneeuw van haar jas en controleerde of ze verwondingen had. ‘Alles doet het nog.’

Dat zei haar opa vroeger altijd.

De straatrover had niet echt tijd gehad om iets uit haar tas te halen, maar Ruby ging toch onder de straatlantaarn staan om het te checken. Ze verstijfde even toen ze erin tuurde. Ze keek ongelovig naar de menigte en daarna weer naar haar tas.

Dit kon niet kloppen. Het was haar tas, maar in plaats van er iets uit te halen had die vent, of wie dan ook, er iets in gestopt. Een bruine papieren zak met een opgevouwen stuk schrijfmachinepapier en een zwarte 8 inchfloppy.

Ruby floot om de aandacht van de sergeant te trekken, die alweer terugliep naar de groep die de man tegen de grond gedrukt hield. Ze stak haar tas omhoog toen hij zich omdraaide. ‘Had u deze van hém afgepakt?’

De sergeant schudde zijn hoofd. ‘Nee, mevrouw,’ zei hij. ‘Ik heb geholpen hem tegen de grond te werken. Die dame...’ Hij draaide zich om en keek naar het groepje dat over de overmeesterde dief gebogen stond. ‘Ik zie haar niet meer, maar ik weet vrij zeker dat ze Duits was. Zij had hem opgehaapt, geloof ik. Ze gaf hem aan mij en ik gaf hem aan u.’

‘Bedankt,’ zei Ruby, die in haar open tas naar de diskette keek. Op het papier stond een adres in Chantilly, in de staat Virginia, en verder de haastig neergekrabbelde woorden: *Ik wil graag iemand van jullie Special Services spreken. Instructies staan op de diskette. Jullie vinden de decodering op de locatie in Virginia. Betrek er niemand bij die in Duitsland gestationeerd is.*

Ruby deed de tas dicht en kneep in de sluiting tot haar knokkels pijn deden. Ze keek over haar schouder. Er was vast iemand die haar in de gaten hield. En wie was die dame die de sergeant de tas had gegeven? Waarom had ze hem niet gewoon zelf gegeven?

‘Met de Special Services spreken’ was een soort codetaal in de diplomatieke wereld.

Degene die dit had gedaan wilde overlopen.

Dit was iets groots.

De CIA bij het USBER, en waarschijnlijk ook de inlichtingendienst van het leger en een heleboel andere mensen, zouden met deze tasjesdief willen praten om erachter te komen wie hij was en wat hij wist, en ook met de vrouw, als ze die konden vinden.

Er steeg gemompel op van het groepje.

Iemand zei: ‘Achteruit.’

‘Geef hem wat ruimte,’ zei een ander.

Het was donker en het sneeuwde, en de groep was nu zo groot dat Keller vanaf de plek waar ze stond nog net het hoofd van haar belager kon ontdekken. Zijn wollen muts was gevallen tijdens de schermutseling. Er viel lang haar op de sneeuw. Een van de vrienden van de sergeant, die zich over de roerloze figuur had gebogen, stond op en zette een stap naar achteren.

‘Jezus! Volgens mij is die vent dood.’

2

Dr. Cathy Ryan gooide haar ochtendjas op een Queen Anne-stoel met paisleymotief en liet zich achterover op haar kussens vallen, waarbij ze overdreven hard op het matras veerde. ‘Hij is onder zeil en het is nog niet eens tien uur!’ Ze zuchtte. ‘Het is een wonder.’

Aan de andere kant van het bed liet de vierendertigjarige Jack Ryan een opengeslagen dossier zakken en keek over de rand van zijn lichte lectuur voor het slapengaan, een studie van de Britse geheime dienst met de titel *Een Sovjetvisie op de dreiging van in Europa opgestelde Amerikaanse Phersing II-raketten*. Het document was aangemerkt als ‘VERTROUWELIJK’ en niet als ‘GEHEIM’. Het moest worden gemeld als het van kantoor werd meegenomen, en Ryan mocht het alleen thuis bestuderen als hij het veilig opborg in de kluis die MI6 welwillend had verschaft.

De Londense novemberavond knabbelde kouder dan normaal aan de ramen en beloofde een godsgruwelijke winter, maar de slaapkamer was wat Ryan ‘Cathy-warm’ noemde, wat betekende dat ze in een lichtzijden nachthemd kon slapen, in plaats van in de flanellen omapyjama’s die ze droeg als hij de verwarming lager zette.

Jack, die geen pyjamatype was, had in bed altijd een wit T-shirt en een joggingbroek aan, waardoor het makkelijker was om uit bed te rollen en een sweater aan te schieten voordat hij zijn Nikes aantrok en de besneeuwde straten

rond hun huis trotseerde zodra hij 's ochtends opstond. Hij had de bouw van een hardloper, een meter vijftachtig en slank, met een volle bos donker haar die een vrij lang gezicht omlijstte. Jack Ryan was ook doctor, maar zoals zijn dochter van acht vaak fijntjes opmerkte, 'geen echte dokter'. Hij was gepromoveerd historicus.

Cathy zuchtte weer, alsof ze aandacht van hem wilde, en ze bewoog haar voeten net voldoende om zijn blik naar haar pas gelakte teennagels te trekken. Cathy was natuurlijk een zelfstandige vrouw, maar ze gaf meestal wel toe aan Jacks mening dat nagellak het mooiste was in een kleur die het goed zou doen op een sportwagen. Deze keer had ze gekozen voor iets wat Misty Cinnamon heette en wat dicht in de buurt van de rode kleur van karamelappels kwam. Haar nachthemd was tot halverwege haar dij- en opgekropen, zodat haar goddelijke benen verleidelijk blootlagen.

Hij zwaaide zijn benen over de rand van het bed en bukte om de kluis open te maken, zodat hij het dossier kon opbergen.

Cathy giechelde. 'Ik wist dat ik met een braverik getrouwd was, maar...'

Hij sprong weer op het bed en liet het extra hard terugveren, zodat hij dichter naar haar toe gleed.

'Sorry,' zei hij, 'ik had je moeten helpen met die kleine draak. Ik was helemaal verdiept in het verslag over die Russische secretaris-generaal...'

'Geeft niks,' zei Cathy. 'Echt niet.'

'En Sally?' Ryan vroeg naar hun dochter.

'Die is nog op.' Cathy kroop weer lekker tegen haar kussen aan en gaapte langdurig. 'Ze heeft zich omringd met stapels boeken.' Ze geeuwde weer en knipperde met haar ogen. 'Ik ben blij dat we die jongen Jack junior hebben ge-

noemd. Hij heeft mijn hart gestolen, net als zijn vader, maar soms drijft hij me tot waanzin...'

'Net als zijn vader?'

'Dat zie je goed, meneertje,' zei ze. 'Weet je dat hij al een vriendinnetje heeft? Dat is toch niet te geloven? Vier jaar is-ie.'

Ryan grinnikte. 'Wie is de gelukkige?'

'De kleine Maeve Norwood.'

'De dochter van het edelachtbare parlamentslid Warren James Norwood?' Ryan zei het met een Brits accent. 'Goeie kerel is dat. Een keurige familie. Ik juich de betrekking van harte toe.'

Cathy gaf hem een speels tikje op zijn arm. 'Waarschijnlijk breekt ze gewoon zijn hart.'

'Hij is vier.' Ryan deed zijn horloge af en boog opzij om het op zijn nachtkastje te leggen. 'Als ik zijn speelgoed-Corvette afpak breek ik zijn hart. Hoe dan ook, wij Ryan-mannen hebben oog voor heel intelligente, extreem mooie vrouwen.'

Cathy ging op haar zij liggen. Er viel een pluk blond haar over haar babyblauwe ogen. 'Je hebt morgen een bespreking met de opperheren van MI6. Ik neem aan dat je met-een wilt gaan slapen.'

Jack slikte. 'Mijn bespreking begint pas om negen uur.'

'Mooi.' Cathy schopte de dekens van het voeteneind af. 'Want weet je... een vrouw heeft knieën...'

Jack deed zijn mond open om iets te zeggen, maar de telefoon ging en legde hem het zwijgen op. Hij vloekte inwendig. Het was niet heel laat, maar telefoontjes om tien uur 's avonds brachten zelden goed nieuws.

Als oogchirurg kreeg Cathy veel meer telefoontjes dan hij, dus stond de telefoon aan haar kant van het bed. Ze nam op voordat Jack junior wakker zou worden, luisterde

een ogenblik en gaf de hoorn aan Jack, waarbij ze naar het hoofdeinde schoof zodat het snoer niet over haar gezicht viel.

De vertrouwde diepe klank van de stem van admiraal James Greer stroomde uit de hoorn.

‘Jack,’ zei de adjunct-directeur van de CIA. ‘Ik weet dat het laat is. Ik hoop dat ik je niet wakker heb gemaakt.’

Ryans ouders waren zo’n tien jaar geleden omgekomen bij een vliegtuigcrash, en de schrandere geheim agent was in de loop der jaren een soort surrogaatvader geworden. Als Ryan iemand als zijn mentor beschouwde, was het Jim Greer. Hij zou op blote voeten over glasscherven lopen voor die man.

‘Nee hoor, admiraal,’ zei Ryan. ‘Helemaal niet.’ Hij wierp Cathy een blik toe. ‘Ik was gewoon wat aan het lezen.’

‘Gelukkig,’ zei Greer. ‘Hoe bevalt het in Londen, Jack?’

‘Alles goed aan deze kant van de grote plas,’ zei Ryan. ‘Uitstekende collega’s, Cathy heeft het naar haar zin op haar werk, de kinderen hebben een heleboel vrienden...’ Hij kneep zijn ogen toe. Greer wist precies hoe laat het hier was. Adjunct-directeuren van de CIA belden niet zomaar om tien uur ’s avonds. ‘Waarom vraag je dat?’

Zoals altijd draaide de admiraal één keer om de hete brij heen en kwam daarna op de reden voor zijn telefoontje... op zijn eigen, raadselachtige wijze. Hij sprak slechts drie minuten en zei daarna: ‘Liefs aan Cathy,’ waarna hij ophing omdat hij andere belangrijke zaken moest afhandelen.

‘Waar ging dat over?’ vroeg Cathy nadat Jack de hoorn op de haak had gelegd en achterover ging liggen om naar het plafond te staren.

‘Hij wil dat ik naar D.C. kom,’ zei Jack.

‘Ik weet dat je daar waarschijnlijk niet over mag praten,’ zei ze, en ze klemde een kussen tegen haar borst als een

schild tegen slecht nieuws. ‘Maar is er iets aan de hand?’

‘Nee,’ zei Jack. ‘En ja, misschien. Ik weet het niet zeker. Hij had het niet over een specifieke opdracht, maar ik kan je wel zeggen wat ik denk. Ik denk dat hij een andere baan voor me op het oog heeft.’

Ze veerde op. ‘In Langley?’

‘Ik kan het helemaal mis hebben,’ zei Jack enigszins verbouwereerd, ‘maar dat maakte ik eruit op.’

Zijn hersenen draaiden overuren en hij ontleedde elk woord en elke intonatie van de admiraal.

‘Analyseren is je werk, schat. Ik weet bijna zeker dat je Jim Greer wel begrijpt.’

‘Hij zegt dat er wat mensen zijn met wie ik kennis moet maken... En dat hij “wat ideeën tegen me aan wil houden”.’

‘Nou.’ Cathy liet het kussen vallen en ontspande een beetje. ‘Ik ben bevooroordeeld, maar ik vind het een slimme zet van hen. Het kan geen kwaad om jou daar te hebben om ervoor te zorgen dat de Koude Oorlog niet overkookt.’

‘Ben jij dan bereid om weg te gaan uit Londen?’

‘Deze stad ademt een soort oergevoel,’ zei ze. ‘Het is hier zo intens echt. Ik bedoel, de rook van de bommen en het puin van de Tweede Wereldoorlog zijn amper neergedaald. Ik ben hier zielsgelukkig, en ik weet zeker dat ik ook zielsgelukkig word als ik weer in de Verenigde Staten ben.’

‘Maar de school van de kinderen dan?’ vroeg Jack. ‘En jouw werk, en alle relaties die we hebben opgebouwd.’

‘Dat kan wel zijn.’ Cathy steunde op één elleboog en keek hem aan. ‘Maar de hele wereld is op dit moment een zootje, Jack. Zuid-Afrika, Oost-Europa. En laten we maar helemaal niet over de Sovjets in Afghanistan beginnen.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Ryan. ‘Maar daar kijken we allemaal naar, vanuit onze kantoren hier. Dat zootje in de gaten houden is zo’n beetje mijn exacte functieomschrijving.’

De afgelopen paar jaar was Ryan aangewezen als de verbindingsofficier tussen de CIA en de Britse buitenlandse inlichtingendienst, de Secret Intelligence Service ofwel SIS, beter bekend als MI6. De Britten en de Yanks deelden – bijna – alles. Ze waren de twee ‘grote broers’ binnen de Five Eyes, een samenwerkingsverband tussen de inlichtingendiensten van de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Australië, Canada en Nieuw-Zeeland. Het Five Eyes-verbond was ontstaan in de Tweede Wereldoorlog, nadat Britse en Amerikaanse cryptoanalisten in Bletchley hadden samengewerkt om de nazi’s te verslaan, en de naam werd afgeleid van de classificatie die op de dossiers vermeld stond om aan te geven voor wiens ogen ze bestemd waren: AUS/CAN/NZ/UK/US EYES ONLY.

Al was Jack Ryan nog jong, hij was wel multimiljonair; hij had fortuin gemaakt dankzij verschillende intelligente speculaties op de aandelenmarkt, waarvan er een paar indruk hadden gemaakt op de vader van de mooie blondine die nu naast hem lag. Hij had dit werk – in Engeland of in Virginia – niet nodig, maar het werk moest worden gedaan en hij was er goed in. Verdomd goed.

‘Ze hebben gevraagd of ik terug wil komen naar Wilmer,’ zei Cathy, die hem weer terugbracht naar het heden. Ze had geneeskunde gestudeerd aan Johns Hopkins en daar indruk gemaakt op de chirurgen van het Wilmer Eye Institute.

‘Logisch,’ zei Jack. ‘Ze zouden wel gek zijn als ze jou niet terug wilden. Maar ik kan het wel helemaal mis hebben, hoor. Misschien wil Greer wel helemaal niet dat ik blijf.’

Cathy verschoof haar benen weer en wreef met haar ene voet over de wreef van de andere. ‘Dingen interpreteren is je vak, lieverd.’

‘Ja, hè?’ Ryans wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Het is mijn specialiteit.’

‘Een van de vele,’ zei ze.

Hij zette de gedachten aan D.C. en de veelal conflictueuze politiek van Langley aan de kant. ‘Wat dacht je ervan als we eens gaan kijken naar die vrouwenknieën waar je het over...’

De slaapkamer baadde plotseling in het licht uit de gang toen de deur openzwaaide. Ryan ging overeind zitten en zag het silhouet van zijn zoontje van vier, Jack junior, die zijn lievelingsautootje, een speelgoed-Corvette, stevig vasthield.

‘Mama...’